

Psalmul 133

Titlul: O cântare a treptelor. A lui David.

Această mică poezie încântătoare emană în întregime spiritul lui David. Acest bărbat cu o fire delicată, iubitoare și așa de accesibilă pentru dragoste, cunoștea din experiență mâhnirea care ia naștere din dezbinările familiale și astfel a fost pregătit cât se poate de bine să cânte în asemenea tonuri plăcute, sfinte, binecuvântarea bunei înțelegeri, după care inima sa tânjea atât. El a învățat aceasta, cum spune *Luther*, din adversități. Între cântările treptelor, acest psalm ocupă o poziție înaltă, fără îndoială; chiar și în literatura laică este citat adesea pentru parfumul său și pentru prospețimea din el. În această piesă sublimă a poeziei ebraice, cu siguranță că nici criticul cel mai sever nu poate să descopere vreun cuvânt fără finețe, totul este grație și lumină. Stăm aici la o înălțime foarte considerabilă față de psalmul 120, cu care pelerinii care au fost la sărbătoare și-au început pelerinajul. Acela este plin de război și plâns, acesta cântă despre pace și bucurie. Pelerinii din Sion erau acum chiar pe cale să se întoarcă acasă; așa că acest psalm ar putea așa de bine să corespundă stării de spirit a inimilor lor, după ce au văzut unitatea semințiilor frățești în locul comun de închinare și i-au gustat felul plăcut. Psalmul anterior, care cântă despre harul legământului lui Dumnezeu, a dezvăluit și el cât mai limpede în ce își are unitatea lui Israel punctul central: în unsoarea DOMNULUI și în făgăduințele pecetluite în Sion pentru el, în el și cu el. Nu este de mirare că frații locuiesc uniți împreună dacă Dumnezeu locuiește în mijlocul lor și Își are locul veșnic de odihnă în Adunarea Sa. Traducătorii Bibliei în engleză i-au dat psalmului un titlu explicat frumos: *Binecuvântarea părtaşiei sfinților*, așa cum acești bărbați excepționali au înțeles, de fapt, să arate cel mai potrivit, în câteva cuvinte, conținutul unui pasaj biblic.

Interpretare

1. Iată ce bine și ce plăcut este să locuiască frații uniți împreună!
2. Este ca untdelemnul prețios pe cap, care curge pe barbă, pe barba lui Aaron, care curge pe marginea veșmântului lui;
3. ca roua Hermonului, care coboară pe munții Sionului, pentru că acolo a rânduit (poruncit) DOMNUL binecuvântarea, viața pentru totdeauna.

Versetul 1: *Iată!* Este vorba despre o minune pe care rar o vedem; de aceea privește-o bine! Ea se poate vedea pentru că este o caracteristică a celor iertați de Dumnezeu; de aceea nu neglija s-o privești cu precizie! Este o priveliște care merită toată admirația; de aceea stai liniștit și savurează imaginea plăcută! Farmecul ei te va îmboldi la imitație; de aceea pune-o de-a binelea la inimă! Dumnezeu Însuși privește la ea cu plăcere; de aceea ține-o și tu bine sub privire!

„*Ce frumos (textual: ce bine) și (ce) plăcut este să locuiască frații uniți împreună!*” (Textul original)¹. Nimeni nu poate să descrie în cuvinte cât de minunată este o asemenea relație; de aceea folosește psalmistul exclamația „Ce!” Privește numai ce bine, ce salutar este și ce încântător! El nu încearcă să măsoare nici efectele binefăcătoare, nici grația unei asemenea locuiri împreună, ci ne invită să privim chiar noi. Împreunarea celor două adjective este o constelație de două stele de primă mărime. Aceasta vrea să însemne ceva, dacă se poate spune despre ceva de aici de jos că este bine; dacă în plus mai este și plăcut, încântător, atunci este și mai bine. Oricine iubește lucrurile plăcute; dar de multe ori, ceea ce face plăcere se arată la urmă ca rușinos. Dar aici aflăm despre ceva care este la fel de bine ca și plăcut, la fel de încântător ca și util; căci același „Ce” este (în textul original) în fața ambelor cuvinte.

¹ La fel traduce și Luther, 1524. Psalmul subliniază locuitorii împreună. Acest *uniți*, pe care Luther l-a inserat mai târziu, nu era inițial, dar era, desigur, în sensul întregii fraze. – J. M.

Pentru frații după trup nu este întotdeauna recomandabil să locuiască împreună. Experiența ne învață contrariul, că în majoritatea cazurilor este mai bine dacă locuiesc puțin separat unii de alții; să locuiască împreună în învrăjbită, cum se întâmplă uneori, din nefericire, este pentru ambele părți o rușine. Ar fi mult mai bine să se despartă în pace, ca Avraam și Lot, decât să locuiască împreună în invidie și gelozie, ca frații lui Iosif. Numai dacă frații locuiesc *uniți* împreună, așa cum a interpretat Luther sensul versetului nostru în traducerea sa, numai atunci relația lor este ceva la care ne putem invita să privim, ceva care este vrednic să fie cântat într-o cântare sfântă. O asemenea priveliște ar trebui să fie oferită mai des de rude în lume. Ei sunt totuși frați și de aceea ar trebui să fie una în inimă și-n gând; ei trăiesc împreună sau sunt altfel dependenți unii de alții, de aceea starea lor reciprocă de bine depinde de faptul că nu este nicio dezbinare. Și totuși, ah! câte familii nu sunt sfâșiate prin dușmăniile violente și certuri rele și oferă un spectacol care, într-adevăr, nu este nici bun, nici plăcut.

Dar în ceea ce îi privește pe frații în Duh, aceștia trebuie să locuiască împreună în comunitatea Domnului și pentru aceștia unirea este o problemă de viață. De uniformitate putem să ne lipsim dacă avem unirea, unitatea vieții, unitatea adevărului, unitatea căii spre Tatăl și spre casa Tatălui, pe scurt, dacă suntem una în Hristos Isus, una în privința țintei pe care o urmăm și una în Duhul care ne guvernează. Aceste trăsături principale ale unirii trebuie să se găsească la noi, altfel adunările noastre vor semăna mai degrabă cu școli iudaice gălăgioase, decât cu adunări ale lui Hristos. Cu cât unirea este mai profundă, cu cât rândurile sunt mai strânse, cu atât mai bine; cu atât mai bine și mai plăcut va fi. Deoarece suntem oameni imperfecti, sigur se vor furișa înăuntru din când în când tot felul de lucruri nedelicate și neplăcute; dar mereu sunt repede neutralizate și eliminate fără dificultate prea mare prin dragoste, acolo unde ea există cu adevărat. Unirea creștină este *bună* în sine, bună, adică sănătoasă, benefică, utilă pentru frați, pentru cei proaspăt convertiți, pentru lumea din jurul nostru. Și cu siguranță că ea este și *plăcută*; căci pentru o inimă care este plină de dragoste trebuie să fie o desfătare să aibă părtașie cu altele, care în această privință sunt cu ea de același fel și – nu poate fi altfel – un asemenea om va răspândi, de asemenea, căldură înviorătoare, bucurie plăcută în jurul său, în cercul fraților și al surorilor în care stă. Astfel, un cărbune încins îi aprinde pe ceilalți. O comunitate, care an de an se arată unită în slujbă zeloasă pentru DOMNUL, este un izvor spiritual de binecuvântare și de bucurie pentru tot ținutul în care își are sediul.

Versetul 2. „Este ca untdelemnul prețios² pe cap”. (Textual.) Ca să putem contempla mai bine unitatea frățească în frumusețea ei, psalmistul ne-o aduce în fața ochilor în imagini, astfel încât putem să-i privim belșugul de binecuvântare ca într-o oglindă. Ea răspândește un miros plăcut, dulce, în jurul ei, comparabil cu minunatul nard (Exodul 30.22 și în continuare), cu care marele preot a fost uns la consacrarea sa. Buna înțelegere frățească este ceva sfânt și în aceasta seamănă din nou cu untdelemnul sfânt pentru uns, care nu are voie să fie folosit decât în slujba DOMNULUI (Exodul 30.31-33). Ce lucru sfânt trebuie să fie dragostea frățească, dacă ea poate fi comparată cu acel untdelemn, care nu avea voie să ajungă niciodată pe capul unui alt om, în afară de cel al marelui preot (Leviticul 21.10), pe a cărui frunte era scris: „Sfințenie DOMNULUI!” În plus, nardul este ceva în natura căruia există înclinația să se reverse, să se răspândească, să împărtășească. Când untdelemnul bine mirositor a fost turnat pe capul lui Aaron, atunci el curgea în jos, peste capul lui Aaron, pe barbă, și de acolo picura în jos pe haine, până când era umezită marginea cea mai îndepărtată a acestora. La fel răspândește dragostea frățească puterea ei binefăcătoare și binecuvântarea ei peste toți cei care sunt supuși influenței ei. Buna înțelegere cordială este o binecuvântare a lui Dumnezeu pentru toți participanții.

² Textual: Mirul bun. Să luăm seama că acest „*bun*” constituie un joc de cuvinte împreună cu „*bine*” din textul original, din versetul 1.

Influența ei salutară și bucuria pe care o răspândește grația ei o pot savura toți, chiar și membri cei mai neînsemnați din casă; chiar și servitorii devin mai buni și mai fericiți acolo unde domnește armonia plăcută între membri unei familii. Ea servește unui scop deosebit după sfatul lui Dumnezeu; așa cum Aaron a fost ales să fie pus deoparte, prin ungerea cu untdelemnul sfânt pentru slujba deosebită a DOMNULUI, tot așa, și aceia care locuiesc împreună în dragoste, sunt cei mai potriviți să-L glorifice pe Dumnezeu în Adunarea Sa. Cu greu va folosi DOMNUL spre onoarea Sa oameni cărora le lipsește dragostea. Lor le lipsește ungerea, care este totuși necesară ca să facă din ei preoți ai DOMNULUI.

„*Care curge pe barbă, pe barba lui Aaron*”. (Textual.) Acesta este punctul principal de comparație; așa cum untdelemnul nu rămânea limitat pe locul unde a fost turnat, ci curgea în jos peste părul marelui preot și îi uda barba, tot așa se prelinge și dragostea frățească de la aceia care constituie capul, în jos, pe toată adunarea, și udă la această picurare în jos totul cu care vine în contact și umple totul cu un miros plăcut.

„*Care curge pe marginea veșmântului lui*”. (Textul original)³ Odată ce untdelemnul a fost pus în mișcare, el nu se mai oprește din a curge în jos tot mai departe. În fond, ar putea să pară mai potrivit dacă veșmintele lui Aaron n-ar fi fost deloc îmbibate cu untdelemn; dar mirul sfânt nu se lasă oprit în curgerea sa sfântă, el se revarsă peste veșmântul preoțesc. Tot așa curge și dragostea frățească, nu numai peste inimile acelora peste care a fost turnat întâi, ci picură în jos și la aceia care sunt o parte mai neînsemnată, mai modestă a trupului lui Hristos. Ba chiar curge și acolo unde nu este dorit și nu cere aprobarea dacă are voie să pătrundă și aici. Dragostea creștinească nu cunoaște limite de parohie, nici bariere de naționalitate sau de vreo poziție bisericască deosebită, nici o deosebire de vârstă, de stare sau de instruire și altele asemenea. Stă omul în credința vie în Hristos? Atunci aparține singurului trup, iar eu nu pot altfel, decât să-i ofer dragoste cordială, care nu încetează niciodată. Este el unul dintre cei mai neînsemnați sau cei mai slabi, încă puțin pătruns de Duhul lui Dumnezeu, sau este el omul cel mai puțin vrednic de a fi iubit? Atunci este comparabil cu marginea de la veșmântul lui Aaron, iar dragostea care-mi umple inima trebuie să picure în jos și pe el. Dragostea frățească vine de la cap, dar ea se revarsă până pe picioare. Face parte din firea ei să se coboare. Privește cum se spune de două ori în versetul nostru „*care curge*”. Dragostea se coboară la cei de rând (Romani 12.16); dragostea nu se umflă de mândrie, ci este blândă și smerită. În aceasta stă o parte nu tocmai neînsemnată a caracterului ei deosebit. Untdelemnul, pur și simplu, n-ar fi utilizabil pentru ungere dacă n-ar avea însușirea să curgă în jos; tot așa, dragostea frățească nu și-ar răspândi binecuvântarea dacă nu s-ar coborî.

Versetul 3. „*Ca roua Hermonului, care coboară pe munții Sionului*”. (Textul original.) Din zona alpină, aerul umed pare să fie adus dincoace, la munții mai puțin înalți; roua Hermonului cade pe Sion. Culmile alpine ale Libanului slujesc frățește dealurilor cetății lui David de pe Sion. Exact la fel coboară dragostea frățească de la cei de mai sus, la cei de mai jos, înviorând și însuflețind în calea ei totul. Unirea sfântă este ca roua, o binecuvântare tainică, plină de putere roditoare, dătătoare de viață, de creștere și prosperitate pentru toate plantele din Împărăția harului. Ea răspândește un asemenea belșug de binecuvântare sfântă, încât roua obișnuită nu este suficientă ca imagine, ci trebuie să fie comparată cu roua Hermonului, care, așa după cum relatează călătorii mai de demult și mai recent, cade extraordinar de bogată, și de pe culmile mărețe se întinde până departe.

³ Dar cu greu se poate spune că această margine este cea de jos, cum presupun *Spurgeon* și mulți, ci ea este marginea de sus; textual: „gura”, deschizătura în care stă gâtul. *Luther*, în 1524, a tradus corect, dar puțin poetic: „pe gaura veșmintelor sale”, dar după aceea, cu o idee bună, a spus, pur și simplu: „veșmânt”. – *J. M.*

„Pentru că acolo a rânduit (poruncit) DOMNUL binecuvântarea, viața pentru totdeauna.” (Textul original.) Acolo: va să zică în Sion sau acolo unde dragostea frățească se revarsă. Unde domnește dragostea, acolo domnește Dumnezeu. Unde dragostea dorește binecuvântare, acolo Dumnezeu poruncește (rânduiește) binecuvântarea. El trebuie numai să poruncească și se face. Este așa o bucurie pentru DOMNUL să-i vadă fericiți împreună pe iubiții Săi copii, unul bucurându-se de celălalt, încât El nu întârzie să pună cununa peste fericirea lor comună, prin aceea că El îi face fericiți în Sine Însuși. El le dă înainte de toate binecuvântarea. Sa cea mai bună, și anume, viața eternă; căci dragostea este viață. Dacă locuim împreună, uniți în dragoste, atunci bucuriile veșniciei deja au început la noi și acestea nu ne vor fi luate. Să iubim fără încetare și atunci vom și trăi fără încetare. Aceasta face părtășia creștină așa de bună și de plăcută: binecuvântarea DOMNULUI se odihnește pe ea și ea este sfântă prin natura ei ca și mirul prețios și provine din cer ca și roua Hermonului.

O, dacă am avea mai mult din această forță miraculoasă! Nu o dragoste care vine și pleacă, ci o dragoste care nu mai încetează niciodată; nu un duh de dezbinare și de despărțire, ci o locuire armonioasă împreună; nu o fire care-și are bucuria în ceartă și-n scoaterea în evidență a divergențelor de opinie, ci una pentru care este o plăcere să poată merge în unire împreună cu alții. Nu vom afla niciodată puterea deplină a ungerii, atâta timp cât nu vom fi o inimă și-un suflet (Faptele Apostolilor 4.32); niciodată nu va coborî peste noi roua sfântă a Duhului în toată plinătatea sa, până când nu vom sta uniți într-un gând și în același fel de a gândi și de a judeca (1 Corinteni 1.10); niciodată nu va coborî asupra noastră în curgere deplină binecuvântarea promisă și poruncită de DOMNUL, până când nu vom semăna din nou cu adunarea apostolică în poziția ei cordială în raport cu DOMNUL și cu adevărul Său și cu frații. DOAMNE, conduce în această unire spirituală extrem de minunată, de dragul scumpului Tău Fiu. Amin!

Comentarii și cuvinte expresive

Versetul 1. Fraza: „*Iată ce bine și ce plăcut este ca și frații (compatrioții) să locuiască împreună*” nu este o glorificare a unirii între frați, ci un îndemn la o unire exterioară mai solidă a celor care-și aparțin unii altora. Faptul de a fi împreună în perioadele de sărbătoare, pe care le indică majoritatea comentatorilor, cu greu ar fi fost exprimat prin *jaschab, a locui*. Este ca și când ar vrea să ne facă să credem că psalmul intenționează să încurajeze stabilirea la Ierusalim, deoarece indică binecuvântarea *conviețuirii frățești*. Cât de necesară era înmulțirea cetățenilor săi pentru Ierusalimul ridicat din nou din ruinele sale, și cum favoriza Neemia conlocuirea în Ierusalim, ne arată Neemia 11. – După Lic. H. Keßler, 1899.

Frați: Avraam a făcut din acest cuvânt un mijlocitor de pace între Lot și el: „Pentru că suntem frați!” a spus Avraam, ca și când voia să spună: „Din cauza unor asemenea lucruri să se dezbine frații ca necredincioșii?” Aceasta a fost destul de să-l câștige pe Lot. De îndată ce el a auzit numele de frate, inima sa a fost biruită și vrajba s-a încheiat. Acest cuvânt ar trebui să fie și între creștini judecătorul de pace care aplanează certurile lor. Câte unul, care și-a pierdut averea în ani îndelungați de procese, și-ar dori, desigur, să fi luat acest avocat la timpul potrivit. *Henry Smith, † 1591.*

Uniți: Este un singur Dumnezeu și așa trebuie să fie una și aceia care Îi slujesc. Acesta este lucrul pe care Isus l-a cerut atât de cordial încă înainte de suferința Sa. În primul rând, creștinii trebuie să fie una în gând. „Vă îndemn dar, fraților”, spune Pavel (1 Corinteni 1.10), „să vorbiți toți în același fel și să nu fie dezbinări între voi”, și așa mai departe. Ce tristă este dezbinarea creștinătății! Aceasta a făcut-o vrăjmașul. Întâi l-a despărțit pe om de Dumnezeu, iar apoi pe oameni unii de alții. Diversitatea este de la Dumnezeu, scindarea interioară este de la diavol. În al doilea rând, creștinii trebuie să fie una în dragoste. Așa cum feluritele coarde ale unui

instrument sună armonios împreună, tot așa ar trebui și creștinii, în ciuda deosebirilor lor personale, să fie o inimă și un suflet, să se armonizeze plăcut în dragoste. Nimic n-ar face creștinismul mai atrăgător și n-ar procura Evangheliei mai mulți adepți, pe de altă parte, firește, nimic n-ar aprinde mai mult ura iadului, ca atunci când mărturisitorii ei ar fi uniți întotdeauna cu legătura păcii, care aici este dragostea. Th. Watson. † 1690.

Unirea fraților este: I. bună. Bună, după originea ei, căci dragostea este de la Dumnezeu. Bună în esența ei, căci dragostea este roada Duhului. Bună în efectele ei, căci ea este deosebit de utilă și avantajoasă în orice privință, nu mai puțin și în privința spirituală. II. Ea este *plăcută*. Faptul că ceva este plăcut, că este încântător, că dă bucurie, lucrul acesta este apreciat de mulți foarte tare, încât de dragul unui asemenea lucru ei se lipsesc de multe. Curaj! Aici este ceva care are această însușire într-un grad mare. Unirea fraților este un miros dulce, în primul rând pentru Dumnezeu. Deoarece El Însuși este Dumnezeul păcii, are, de asemenea, o bucurie deosebită pentru astfel de creștini, care Îi seamănă în aceasta. Cum se bucură părinții de buna înțelegere a copiilor lor! Le face bine până în străfundul inimii când pot vedea că frații și surorile se iubesc și își vin în întâmpinare unii altora cu prietenie și amabilitate. Tot așa se bucură și Dumnezeu de aceia care se arată a fi ai Săi în dragoste. Dar apoi, unirea frățească este și un izvor bogat de bucurie chiar pentru noi, frații. Și în al treilea rând, ea este îmbucurătoare pentru terți, care sunt martori oculari la ea: „*Iată, ce plăcut este să*” și așa mai departe. „Pentru că cine slujește ca rob lui Hristos, în aceasta este plăcut lui Dumnezeu și aprobat de oameni” (Romani 14.18). Th. Horton, † 1673.

Locuiesc împreună. Acest cuvânt arată că dragostea frățească și unitatea trebuie să fie ceva de durată și statornic. De fapt, aceasta nu este ceva așa de greu, ca frații, fie frați trupești, fie creștini, să se întâlnească odată prietenos sau pentru un timp scurt chiar să se stăpânească, încât să rămână împreună fără să tulbure pacea (cu toate că există oameni care cu greu se pot decide și pentru aceasta); dar să se persevereze în unitate, despre aceasta este vorba. Iar lucrul acesta este pentru mulți imposibil. Și totuși, tocmai acesta este lucrul care se caută la noi ca creștini și frați. Thomas Horton, † 1673.

Versetul 2. Că psalmul ia ca imagine tocmai untdelemnul de ungere, care curge în jos pe capul lui Aaron, are, desigur, următoarele motive: 1) Fiii lui Aaron și preoții obișnuiți care îi urmează sunt numai ajutoarele marelui preot. Aceasta se exprimă și în ungerea de consacrare. Numai lui Aaron îi toarnă Moise untdelemnul de ungere sfânt pe cap, din care cauză marele preot se numește de preferință „preotul uns”, în timp ce ceilalți preoți sunt numai stropiți, adică hainele lor, ca și ale lui Aaron, au fost stropite cu untdelemnul de ungere sfânt (și cu sângele berbecului arderii-de-tot (Leviticul 8.12-30)). 2) Marii preoți următori nu fac, propriu-zis, decât să continue funcția lui Aaron. Pe el personal, moartea nu l-a lăsat să rămână. Dar conform ideii, există în fond numai un singur Mare Preot și în această privință. 3) Dacă psalmul își are originea în perioada de după exil, așa cum probabil este, din motive lingvistice, atunci trebuie să ne imaginăm că în al doilea templu, după rabini, au existat numai „mari preoți prin intermediul investiturii”, care față de cei dinainte, instalați în funcție „prin ungere”, au fost considerați ca fiind de rang inferior. Așa cum celui de-al doilea templu îi lipsea piesa principală, chivotul cu scaunul îndurării, așa le lipseau și marilor preoți din aceste vremuri ulterioare, două piese esențiale: Urim și Tumim și ungerea. Nici măcar felul de pregătire al untdelemnului de ungere sfânt nu mai era cunoscut în al doilea templu. Astfel devine absolut limpede de ce autorul psalmului a recurs la Aaron și la marea preoție, reprezentată prin el în toată abundența consacrării sale divine (Leviticul 21.10). – J. M.

Două picături din untdelemnul de ungere sfânt, spune o „Haggada” (o legendă talmăcită), au rămas atârinate pentru totdeauna pe barba lui Aaron ca două perle, ca o imagine a împăcării și a

păcii. Chiar în timpul actului de ungere, untdelemnul de preț, turnat din belșug, se scurgea în jos pe barba sa, nescurtată, conform cu Leviticul 21.5, care (adică barba), se ondula în jos pe gulerul veșmântului său (prin această deschizătură a capului, haina fără mâneci era dată peste cap). Această propoziție relativă de încheiere este esențială pentru imagine. Punctul de comparație este aici ca în versetul 3, puterea de unificare a fraternității. Când frații uniți într-o singură iubire se unesc chiar și la nivel local, așa cum se întâmpla în Israel la marile sărbători, este ca atunci când sfânta și delicioasa „chrismă” (untdelemnul de ungere), emanând parfumul uniform al multor mirodenii, se scurge pe capul lui Aaron pe barba lui, care curge până mult dincolo de marginea superioară a talarului său - devine destul de palpabil și, de asemenea, vizibil în exterior faptul că Israelul, de aproape și de departe, este pătruns de un singur Duh și unit în unitatea Duhului. Acest duh unificator al dragostei frățești îl simbolizează acum și roua Hermonului, care picură în jos pe munții Sionului. Prof. D. *Franz Delitzsch* † 1890.

„*Care curge de pe capul lui Aaron*” și așa mai departe. Dărnicia generoasă, numită faptă exagerată și risipă de către cei zgârșiți, ea face parte dintre caracteristicile esențiale și inalienabile ale dragostei autentice; tocmai de aceea alege psalmistul această imagine. Și la ungerea lui Aaron exista risipă, exact ca la ungerea de la Betania (Matei 26.8). Untdelemnul nu era stropit pe capul lui Aaron, ceea ce chiar ar fi putut să fie suficient pentru scopul unei simple ceremonii, ci vasul a fost golit peste capul lui Aaron, untdelemnul de ungere a fost vărsat peste el, astfel încât a curs mult în jos. Tocmai această „risipă” constituie punctul de comparație. Imaginea trebuia să placă în mod deosebit unui bărbat ca David, căci și el era în felul său un bărbat „risipitor”. El Îl iubea pe Dumnezeu într-un fel care i-a atras reproșul exuberanței și al exaltării (2 Samuel 6.20). Și 1 Cronici 29.2-5 ni-l arată în dragostea sa debordantă pentru DOMNUL, dragoste care nu știe nimic despre calculul rece al spiritului economic egoist. Și când duhul dragostei a fost puternic în adunarea apostolică, atunci și dragostea s-a revărsat. (Compară cu Faptele Apostolilor 4,34 și mai departe; 2 Corinteni 8,1-5.) – După *Alex B. Bruce* 1877.

Versetul 3. „*Ca roua Hermonului*” și așa mai departe. Ce citim în Psalmul 133 despre roua Hermonului, cea care cade pe munții Sionului, mi-a devenit acum limpede. Șezând aici, la poalele Hermonului, am înțeles cum părțile de apă care urcă de pe înălțimile sale acoperite cu păduri și din cele mai înalte râpe umplute tot anul cu zăpadă, după ce razele soarelui le-au evaporat și au umezit atmosfera cu ele, seara cad ca o rouă puternică pe munții mai puțin înalți, care sunt situați de jur-împrejur ca pinteni ai săi. Trebuie să fi văzut Hermonul cu cununa sa alb-aurie scânteind în cerul albastru, ca să poți înțelege bine imaginea. Nicăieri în țară nu este observată o rouă atât de puternică, așa ca în ținuturile din apropierea Hermonului. *C. W. M. van de Velde* 1854.

Despre cât de abundentă este roua Hermonului am avut dovezi foarte palpabile în Rascheia (pe versantul nordic al Hermonului). Diferit de alți munți, care se înalță treptat deja dintr-un mediu el însuși situat la înălțime și sunt departe de mare, Hermonul se înalță dintr-odată la o altitudine de 2860 de metri, dintr-un șes care este numai puțin în relief peste nivelul mării. Această câmpie – valea superioară a Iordanului și ținutul mlăștinos al lacului Merom – este în cea mai mare parte o mlaștină adâncă în care nu poate pătrunde nimeni și de unde suie aburi parcă fierbinți, sub razele soarelui aproape tropical, permanent în timpul zilei, în straturile superioare ale aerului. Pământul, în schimb, se răcește foarte tare în timpul nopții sub influența zăpezii care acoperă aproape mereu partea superioară a Hermonului și, prin urmare, aerul umed și cald se depune ca rouă pe versanții muntelui, așa de abundent cum n-am văzut nicăieri. Roua pătrunde peste tot și satură totul cu umiditate. Pământul din cortul nostru a fost muiat de ea, patul nostru a fost umezit de tot de ea, flintele noastre picurau și de pretutindeni străluceau spre noi picăturile groase de rouă. Nu este de mirare că poalele Hermonului sunt îmbrăcate cu livezi și alte plantații

de o asemenea fertilitate uimitoare – o priveliște rară într-o țară de altfel adesea așa de aridă acum. – Deoarece în Deuteronomul 4.48 Sionul se numește Hermon, unii consideră că prin munții Sionului din Psalmul 133.3 se înțelege ținutul Hermonului. Totuși, acel Sion se scrie altfel și nu este deloc înrudit etimologic. *Henry B. Tristram* 1867.

În ceea ce privește comparația, consider că profetul vorbește într-un mod simplu. Căci așa cum ni se pare când vedem un munte de departe, că atinge cerul, tot așa ni se pare și că roua, care cade în jos din cer, vine de la munții cei mai înalți pe dealurile cele mai apropiate. *D. Martin Luther* 1533.

Bäthgen înțelege expresia *roua Hermonului* ca pe o caracterizare proverbială pentru roua abundentă. După părerea sa, psalmistul nu se gândește deci la o legătură fizică între umezeala muntelui Hermon și roua care cade pe munții Ierusalimului, ci expresia ar vrea numai să spună: roua, așa de abundentă cum cade pe Hermon. Paralela primei imagini, care scoate în evidență felul de binecuvântare al dragostei care se răspândește de la cap în jos, pare totuși să ne vorbească pentru înțelegerea obișnuită a celei de a doua imagine.

Pentru că *roua* acționează atât de înviorător și este un semn de răcoare, o aducem în gândurile noastre ușor în legătură cu curentul de aer răcoros, și deoarece masivul muntos al Hermonului, al „moșneagului cărunț”, domină ținutul până departe cu priveliștea sa minunată, în plus, Hermonul este renumit ca Libanul prin abundența extraordinară a rouăi sale, imaginea aleasă de psalmist este ușor de înțeles. Privit din punct de vedere al științelor naturii, Hermonul are totuși pentru roua care cade pe munții Sionului, întocmai ca pentru ploaie, probabil numai în general și indirect într-atât importanță, cât este de importantă apropierea unui munte împădurit sau înzăpezit pentru gradul de umiditate al aerului și cantitatea precipitațiilor în totalitate. Este cunoscut că roua ia naștere prin aceea, că curentul de aer cald, saturat cu umiditate, care vine de la ecuator și de la mare, vine noaptea în contact cu pământul și cu lumea plantelor, care s-au răcit, prin care chiar curentul de aer se răcește și potrivit cu acest lucru, nu mai poate să păstreze atâta umiditate, astfel încât surplusul de umiditate al aerului se depune acum pe plante ca apă. (La ploaie se petrece la fel, numai că atunci răcirea are loc deja în regiunile mai înalte.) Formarea de rouă o putem observa ușor în cameră, dacă, de exemplu, aducem o sticlă cu apă rece, vara, în aerul cald al camerei, saturat cu umiditate: aerul din jurul sticlei se răcește și surplusul de umiditate se depune pe sticlă ca rouă. Firește că această rouă nu are nimic de-a face cu apa din sticlă în sine, ci vine din aerul umed care se răcește de jur-împrejur, prin temperatura scăzută a sticlei.

Roua este unul dintre darurile minunate ale lui Dumnezeu, în care putem admira bunătatea de Tată a lui Dumnezeu și înțelepciunea Sa. De ce nu există rouă pe lună, în schimb există pe pământ, pe Marte (?), pe scurt, acolo unde sunt creaturi care au nevoie de ea? De ce este roua așa de incomparabil mult mai abundentă în zonele fierbinți, unde flora este cu totul dependentă de ea în perioada neploioasă, decât în zonele temperate sau chiar în cele reci? De fapt, de ce iarba, regnul vegetal este îmbibat cu roua din cer, în timp ce șoseaua chiar de alături rămâne uscată? Toate acestea le explică științele naturii – oricum, ca să explicăm chiar și numai o singură picătură de rouă, noi trebuie să cercetăm tot lanțul de forțe felurite și legile naturale ale universului și într-adevăr, la această experiență nu ne mulțumim cu mai puțin. Dar chiar dacă am fi scos-o la capăt cu toată această muncă uriașă, atunci tot n-am adus mai aproape de înțelegerea noastră decât forțele și condițiile indirecte, și rămâne marea taină care acționează asupra întregului univers, și în Cartea pe care o numim Cuvântul lui Dumnezeu, numai acolo ne este dezvăluită, chiar deja în primele ei cuvinte. – *J. M.*

„Acolo”, în Ierusalim, trebuie să se întrunească tot ce este bun și plăcut, pentru că acolo a poruncit DOMNUL binecuvântarea, adică i-a indicat locurile unde să se adune și de unde să plece. Viața este conținutul și ținta binecuvântării, bunul bunurilor. Cuvântul de încheiere „pentru totdeauna” îi aparține lui „poruncit”: astfel este neclintită rânduiala lui Dumnezeu și care durează veșnic. Prof. D. Franz Delitzsch † 1890.

Sfaturi omiletice

Versetul 1.Unitatea creștină. 1) Avantajele ei. 2) Semnele existenței sale. 3) Cauzele decăderii ei. 4) Mijloacele pentru restaurarea ei.

Să privim în text mădularele poporului lui Dumnezeu 1) în calitatea lor de frați, 2) în unitatea lor, 3) în fericirea lor reciprocă. W. Jay † 1853.

Versetele 1-3. Șase binecuvântări care sunt legate de unitate: 1) Prosperitatea, 2) bucuria, 3) ungera, 4) roua cerească a harului, 5) binecuvântarea lui Dumnezeu, 6) viața veșnică.

I. Să examinăm conlocuirea unită a fraților 1) în familie, 2) în comunitatea individuală a Domnului, 3) cu frații din aceeași comunitate bisericească, 4) cu frații altor comunități bisericești. II. Să auzim din psalmul nostru lauda unei asemenea conlocuiri unite. 1) În descriere textuală: Este *frumos* (textual: *bine*, salutar) și *plăcut*. 2) În reprezentare metaforică: ea este de un miros plăcut, ca mirul pentru marele preot, mănoasă ca roua Hermonului. 3) În felul spiritual de a vorbi: ea este însoțită de o binecuvântare care dă viață și durează veșnic. G. Rogers 1885.

Despre conlocuirea unită a creștinilor ca adunare. I. Cuvântul unei asemenea conlocuiri: doar sunt *frați*. Frățietatea creștină este ceva așa de unic în felul ei, sfânt și veșnic, încât lipsa de unitate este de-a dreptul o rușine pentru fiecare cerc de credincioși. Adevărații creștini sunt frați: 1) pentru că sunt născuți din Dumnezeu. Dreptul lor la frăție include pretenția că ei năzuiesc să devină asemenea Tatălui lor, care este Dumnezeu păcii; compară cu Matei 5.9. 2) Pentru că sunt legați cu Hristos ca Fratele lor Întâi-născut, care dorește unirea, Ioan 17.21-22. A nu năzui după această unire înseamnă, în fapt, a-L renega pe Hristos. 3) Pentru că toți suntem botezați de un singur Duh într-un singur trup, 1 Corinteni 12.13, unitate care trebuie păstrată sânguinos în Duhul. Efeseni 4.3. 4) Pentru că suntem chemați să locuim veșnic împreună în cer; de aceea să năzuim deja aici după unire. II. Avantajele deosebite ale conlocuiri unite: sunt ambele: conlocuirea este *bună și plăcută*. 1. Bună pentru întreaga lucrare și influența adunării; bună pentru desăvârșirea reciprocă și creșterea în har (2 Corinteni 13.11); bună pentru viața de rugăciune a adunării și ascultarea rugăciunilor (Matei 18.19, vezi și 1 Petru 3.7); bună pentru recomandarea Evangheliei față de cei care încă sunt afară (Matei 5.16; Ioan 17.23). 2) *Plăcută*; căci ea produce bucurie preafericită și este plăcută lui Dumnezeu. III. Cum se poate obține și promova o asemenea conlocuire unită? 1) Prin aceea că se caută onoarea lui Dumnezeu; căci aceasta unește, în timp ce lăcomia după propria onoare, dezbină. 2) Prin aceea că ne deschidem inima pentru dragostea lui Hristos; căci această putere stăruitoare (2 Corinteni 5.14) unește ca un liant puternic fiecare individ cu celălalt, la fel cum îi leagă pe toți strâns de Hristos. 3) Prin aceea că unul caută să-i slujească celuilalt, în loc să aibă dorința numai să lase să i se slujească. La aceasta recunoaștem tot mai mult cât de necesari îi sunt ceilalți unuia și cât de mult este comunitatea o slujire reciprocă, iar aceasta leagă din nou inimile împreună. John Field 1885.

Versetul 2. Trebuie să existe motive deosebite pentru care tocmai ungera preoțească este aleasă ca să fie comparația, și în mod deosebit ungera lui Aaron, nu a unui alt mare preot oarecare. Motivele par să ne fie, înainte de toate: I. Untdelemnul de ungere cu care a fost consacrat preotul era sfânt; el a fost preparat după prescripție divină exactă și avea voie să fie folosit numai pentru scopuri foarte precise de slujbă divină. Și comunitatea creștină este ceva

sfânt. Ea trebuie să izvorască din dragoste, pe care a poruncit-o DOMNUL, și trebuie să fie întemeiată pe principiile pe care Dumnezeu le-a scris în Cuvântul Său, și să fie folosită pentru scopurile pe care le-a instituit Dumnezeu. II. Ungerea era de la Dumnezeu, mijlocită de Moise, care acționa în această problemă în locul lui Dumnezeu. Unitatea Adunării este făcută de Duhul Sfânt (2 Corinteni 13.13), prin Isus ca Mijlocitor. III. Prin ungere, Aaron a fost consacrat pentru slujba lui Dumnezeu, iar prin aceasta a fost făcut apt în mod oficial să ratifice acte preoțești. Prin unitate, Adunarea, ca un întreg, duce o viață consacrată lui Dumnezeu și Îi slujește în mod activ lui Dumnezeu în slujba preoțească sfântă cu care a fost însărcinată. IV. Untdelemnul de ungere sfânt are proprietatea de a se răspândi; el nu rămâne pe capul lui Aaron, ci curge în jos, pe barba sa și pe veșmintele sale. Unde este o unitate adevărată, chiar dacă la început numai într-un cerc puțin mai restrâns, acolo se răspândește ea; ea își croiește drum de la cei puțini, la întreg, și anume, de la persoanele conducătoare ale unei adunări, la partea care rămâne. De aceea ea este și ceva personal; a o răspândi prin dragoste și o umblare atentă, este o misiune la care trebuie să contribuie fiecare. *John Field* 1885.

Versetele 2 și 3. Dragostea își răspândește binecuvântarea în timp ce curge în jos (vezi versetul 2, curge de două ori în jos, versetul 3 se lasă în jos) 1) de la Dumnezeu la oameni, 2) de la un credincios la altul, 3) de la credincioși la cei încă nemântuiți.

Versetul 3. Sionul, locul binecuvântării ales de Dumnezeu. Sionul, imaginea Adunării DOMNULUI, o comunitate legată în unitate, o comunitate înrourată de Duhul Sfânt. Ce binecuvântare este pentru lume, că există un loc unde DOMNUL a poruncit binecuvântarea!

Versetul 3a. Roua Hermonului, care cade pe munții Sionului, o imagine a dragostei armonioase în Adunarea DOMNULUI. I. Această dragoste nu-i disprețuiește pe cei mici, adică pe cei de rând, pe cei săraci, pe cei mai puțin talentați și așa mai departe. 1) Ea admite că Dumnezeu este Tatăl, că Hristos este Mântuitorul tuturor credincioșilor, fără deosebire. 2) Ea recunoaște unitatea credinței vii ca pe adevărata temelie a comunității, nu egalitatea în bogăție, poziția socială, instruirea sau facultățile intelectuale. 3) Ea este pătrunsă de convingerea că și mădularul cel mai neînsemnat este necesar pentru desăvârșirea trupului lui Hristos. 4) Ea o ia în serios cu recunoașterea că tot ce-l așază într-un fel pe unul mai presus de altul, nu este nimic altceva decât darul lui Dumnezeu. II. Această dragoste împarte din bogăția ei cu alții (Faptele apostolilor 4.32-37): 1) Cei bogați în bunuri pământești, cu săracii, 2) Cei bogați în cunoaștere, în experiență și așa mai departe, îi îmbogățesc pe cei neștiutori. 3) Cei veseli, pe cei triști. 4) Cei tari, pe cei slabi, rătăcitori. III. Această dragoste își arată valoarea mai mult prin generozitatea ei comunicativă, care-i place atât de mult, decât printr-un fast spectaculos în fața lumii. Hermonul a fost pentru Sion de o valoare mai mare prin roua sa, decât prin tabloul său peisagistic maiestuos. 1) Activitatea filantropică generoasă a unei adunări pretinde mai mult har adevărat și este o dovadă mai bună de har decât clădirile bisericesti artistice și serviciile divine pompoase. 2) Prin ea este promovată mai bine evlavia decât prin distincție ceremonioasă sau chiar prin lăudăroșenie fastuoasă a unei adunări. Sionul a fost fertilizat prin roua Hermonului, nu prin grandoarea priveliștii sale. 3) Ea impresionează și inima lui Hristos și asigură răsplată de la El (Marcu 9.41) *John Field* 1885.